

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΖΙΡΑΡ ΝΤΕ Ν

Στεφάνος Ἀρζάκ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

VI

— Τὰ στοιχήματα εἶνε ἀνοικτά!... Στοιχηματίζω πενήντα λουδοβίκια ὑπὲρ τοῦ Ροβέρτου ντὲ λά Φρεσναί! εἶπε ὁ βαρῶνος Α... Ὁ Φρεσναί εἶνε ὁ εὐνοούμενος τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ γινόταν σὲ μιὰ αἴθουσα τῶν «Τζόκεϋ Κλούμπ».

— Δὲν ἔχετε δίκην! ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ Κ..., ὁ Στέφανος εἶνε ὁ εὐνοούμενος.

— Ὁχι! εἶπε κάποιος τρίτος. Ὁ Στέφανος θρίσκειται σὲ διάστασι μαζὺ τῆς.

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ κ. Μαργαρίτα ντὲ Μείλ, εἶπε κάποιος ἄλλος, θρίσκειται σὲ μεγάλη ἀμηχανία... Δὲν ξέρει ποιὸν ἀπ' τοὺς δύο νὰ διαλέξῃ...

— Ἐγὼ ἐπιμένω ὑπὲρ τοῦ Στεφάνου! ξανάπε ὁ πρίγκηψ. Πρὸ δύο ἡμερῶν τὸν εἶδα σ' ἓνα χορὸ μαζὺ μὲ τὴ Μαργαρίτα, ἡ ὁποία ἔδειχνε μεγάλο ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν.

— Κι' ἐγὼ εἶδα προχθὲς τὴ Μαργαρίτα στὸ θέατρο. Ὁ Ροβέρτος ἦταν ἀπέναντί τῆς καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν κυττάξῃ... Ἄρα τὸν ἀγαπᾷ...

— Τότε τοὺς ἀγαπᾷ καὶ τοὺς δύο...

— Ὁχι, δὲν τοὺς ἀγαπᾷ καὶ τοὺς δύο... Μιὰ γυναῖκα δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπᾷ δύο ἀνδρες συγχρόνως. Μπορεῖ ν' ἀπατήσῃ δέκα, ἀλλὰ ὅταν ἀγαπᾷ, ἀγαπᾷ ἓναν μόνο...

Κάποιος πού δὲν εἶχε μιλήσει ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη, ἐπένεθῃ καὶ εἶπε:

— Ἀκούστε καὶ τὴ δική μου γνώμη: Ἡ Μαργαρίτα θὰ παντρευτῆ τὸ Στέφανο καὶ θὰ ἀγαπᾷ τὸ Ροβέρτο...

Ἔτσι τὰ σχόλια γιὰ τὸν διπλὸ ἔρωτα τῆς Μαργαρίτας ἔδιναν κι' ἐπαιρναν στοὺς κοσμικοὺς κύκλους τοῦ Παρισιῦ. Ὁ καθένας ἔλεγε ὅ,τι τοῦ κατέβαινε στὸ μυαλό. Μερικοὶ μάλιστα δὲν περιορίζονταν στὸ ἀθῶο «κοτσομπολιό». Ἐλεγαν καὶ διάφορες κακεντρέχειες πού ἔθιγαν τὴν ὑπόληψιν τῆς νέας γυναίκας. Ἐνας ἀπὸ τοὺς κακόγλωσσους αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Ἰσπανὸς δοῦξ ντὲ Ρ..., ὁ ὁποῖος μιὰ μέρα, μπρὸς στὸ Στέφανο θέλησε νὰ θίξῃ τὴ Μαργαρίτα. Ὁ Στέφανος ζήτησε ἰκανοποίησιν κι' ἔτσι ὠρίστηκε νὰ μονομαχήσουν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ μὲ σπαθί...

Ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ θρίσκόταν στὸ σπίτι τοῦ Στεφάνου, ὅταν οἱ μάρτυρες τοῦ τὸν ξανάφεραν ἐκεῖ, ὕστερα ἀπὸ τὴ μονομαχία. Εἶχε τραυματισθῆ στὸ χέρι. Τὸ τραῦμα τοῦ δὲν ἦταν σοβαρὸ, ἀλλὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ οἱ γιατροὶ τοῦ συνέστησαν μεγάλη προσοχή.

Ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ θέλησε ἀμέσως νὰ μάθῃ τὴν ἀφορμὴ τῆς μονομαχίας αὐτῆς. Ὁ Στέφανος τῆς εἶπε τότε ὅτι μονομάχησε μὲ τὸν Ἰσπανὸ δοῦκα, γιὰτὶ μίλησε ἀνευλαθῶς ὁ ἴδιος γιὰ τὴ βασιλίσσα τῆς Ἰσπανίας.

Ἡ κυρία ντ' Ἀρζάκ πίστεψε τὸ ψέμα αὐτὸ καὶ θέλησε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς περιστάσεως γιὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴ Μαργαρίτα πρὸς τὸ Στέφανο. Γι' αὐτὸ, μόλις ἐπῆγε στὸ σπίτι τῆς κόρης τῆς, τῆς εἶπε:

— Αὐτὴ τὴ στιγμή ἐρχομαὶ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Στεφάνου. Μοῦ ἀνέθεσε νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴ λύπη του γιὰτὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νάρθῃ νὰ σὲ

δῆ πρὶν περάσουν δυὸ-τρεῖς μέρες...

— Εἶνε ἄρρωστος;

— Ὁχι. Εἶνε πληγωμένος...

— Πῶς; ἔκανε ἡ Μαργαρίτα ἀνήσυχη.

— Μὴ φοβᾶσαι. Δὲν εἶνε τίποτε. Μονομάχησε καὶ πληγώθηκε ἐλαφρὰ στὸ χέρι... Σὲ δυὸ μέρες θὰ θγῆ ἔξω.

— Πηγαίνω νὰ τὸν δῶ! καὶ μὲ ποιὸν χτυπήθηκε;

— Μὲ κάποιον Ἰσπανὸ, ὁ ὁποῖος φαντάσθηκε ὅτι ὁ Στέφανος θέλησε νὰ θρίσῃ τὴ βασιλίσσάν του...

— Δὲν εἶνε δυνατόν! Ὁ Στέφανος νὰ προσβάλλῃ μιὰ γυναῖκα τόσο πολὺ, ὥστε νὰ τοῦ ζητήσουν τὸ λόγο;... Δὲν πιστεύω αὐτὴ τὴν ἱστορία!

— Ἄ! ἔκανε ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ. Οἱ Ἰσπανοὶ εἶνε τόσο εὐερέθιστοι!

Ἡ Μαργαρίτα ἔσπευσε ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ Στεφάνου. Εἶχε μαντέψει καλὰ ἀπὸ τὸ γαλήνιο ὕφος τῆς μητέρας τῆς ὅτι κανένας κίνδυνος δὲν ὑπῆρχε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, ἀλλὰ ἦταν ταραγμένη γιὰτὶ προαισθανόταν ἀορίστως ὅτι δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ ἀφορμὴ τῆς μονομαχίας.

Ὁ Στέφανος μόλις τὴν εἶδε, ἔγινε ἀμέσως πολὺ εὐχισμένος... Ὡ! πόσο γλυκὰ ἀντηχοῦσαν τὰ λόγια τῆς στ' αὐτιά του. Μὰ κ' ἡ Μαργαρίτα ἦταν εὐτυχισμένη κι' ἀνταπέδιδε τῶρα στὸ Στέφανο τὶς περιποιήσεις πού τῆς εἶχε ἐπιδαμιλεύσει ἄλλοτε, κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς ἀρρώστειας τῆς. Ὁ Στέφανος εὐλογοῦσε τὴν πληγὴ του, γιὰτὶ, χάρις σ' αὐτὴ, πέρασε ἓνα ὠραιότατο θράδυ. Ἐπέμενε στὸ ψέμα του ὡς πρὸς τὴν ἀφορμὴ τῆς μονομαχίας, ἀλλὰ ἔβλεπε συγχρόνως μὲ χαρὰ πὼς ἡ Μαργαρίτα δὲν τὸ πίστευε καὶ ζητοῦσε νὰ μάθῃ τὴν πραγματικὴ αἰτία. Ὅταν ἀναγκασθῆ κανεὶς νὰ πῇ ψέματα σ' ἓνα πρόσωπο πού ἀγαπᾷ, ἰκανοποιεῖται διὰν ἀνακαλύπτῃ πὼς αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύει καὶ δὲν ἔχει πειὰ τύψεις συνειδήσεως.

Ὁ Στέφανος θρίσκόταν ξαπλωμένος σ' ἓνα ντιβάνι στὸ σαλόνι καὶ περιστοιχιζόταν ἀπὸ τοὺς φίλους του καὶ τοὺς μάρτυρες του, οἱ ὁποῖοι πῆγαιναν νὰ μάθουν γιὰ τὴν κατάστασίν του κ' ἐπαινοῦσαν τὸ θάρρος του καὶ τὴν ἀπάθειάν του. Ἡ Μαργαρίτα ἦταν ἀντικείμενο γενικῆς προσοχῆς καὶ θαυμασμοῦ καὶ σὲ κάθε στιγμὴ ἀκούγε ὑπαινιγμοὺς γιὰ τὸν προσεχῆ γάμο τῆς μὲ τὸ Στέφανο.

Ὁ Στέφανος τὴν κύτταζε μὲ τρυφερότητα κι' ἐκείνη χαμογελοῦσε παρ' ὅλη τὴν ταραχὴ τῆς.

Μὰ κι' ἐκείνη, βλέποντας τὸ Στέφανο, πληγωμένο, χλωμό, νὰ χαμογελάῃ παρ' ὅλους τοὺς πόνους του, τὸν εὕρισκε ἀξιαγάπητο, θελκτικὸ, καὶ, καθὼς σκεφτόταν τὸν κίνδυνο πού εἶχε διατρέξει, ἔτρεμε γι' αὐτόν καὶ ὅλη ἡ παλῆα τρυφερότησ τῆς ξαναζωντάνευε... Ἡ παλῆς σκέψεις τῆς γιὰ μιὰ εὐτυχισμένη ζωὴ κοντὰ του, ξαναγύριζαν... Γιατὶ νὰ μὴν προτιμῆσῃ τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς;... Γιατὶ νὰ ἀρνηθῆ τὸ χέρι τῆς στὸν ἀφωσιωμένο αὐτὸ νέο, πού ἦταν τόσο ἀξιόσ τῆς;... Ὁ ἄλλος ἔρωσ;... Τί τρέλλα!... Ν' ἀγαπᾷ ἓναν ξένο, ἓναν ἀγνωστο ἄνθρωπο πού ἡ μητέρα τῆς τὸν ἀποστρεφόταν, τὸν ὁποῖο εἶχε γνωρίσει πρὸ ὀλίγου καιροῦ καὶ ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πάει οὔτε δέκα φορές στὸ σπίτι τῆς!...

Ὁ Γκαστόν δὲν ἦταν ἐκεῖ γιὰ νὰ συνηγορήσῃ γιὰ τὸ σωτήρα του πού ἐκείνη τὸν εἶχε ξεχάσει. Ἔτσι ἡ ὠραία

Ὁ Στέφανος τὴν κύτταζε μὲ τρυφερότητα...

ἐκείνη ἡμέρα πέρασε ὀλόκληρη ὑπὲρ τοῦ Στεφάνου καὶ ὅταν ἡ Μαργαρίτα τὸν ἀποχαιρέτησε γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι της, ὁ πληγωμένος νέος τὴν εὐχαρίστησε μὲ χαρὰ καὶ ἐμπιστοσύνη... Ὁ δυστυχισμένος! Μέσ' στὴ χαρὰ του εἶχε λησμονήσει τὸ Ροβέρτο ντὲ λά Φρεσναί.

Ἡ Μαργαρίτα, ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι της, ἔλεγε ἀπὸ μέσα της:

— Γιατὶ νὰ μὴν ἔχω τὸ θάρρος νὰ γίνω εὐτυχισμένη... Στὸ Στέφανο βρίσκεται ἡ εὐτυχία!...

Καθὼς ἡ νέα γυναίκα ἔμπαινε στὴν κάμαρή της, πῆγαν νὰ τὴν ρωτήσουν ἂν ἐπιθυμοῦσε νὰ δεχτῆ ἰὸν κ. ντὲ λά Φρεσναί. Ἐτοιμαζόταν ν' ἀπαντήσῃ ἀρνητικῶς, ὅταν σκέφτηκε ὅτι ὁ Ροβέρτος θὰ ἤξερε τὴν ἀληθινὴ ἀφορμὴ τῆς μονομαχίας, καὶ, ἀποφάσισε νὰ τὸν δῆ γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ σχετικῶς. Μόλις λοιπὸν τὸν εἶδε, τοῦ εἶπε παίρνοντας ταραγμένο ὄψος:

— Δὲν δέχομαι κανένα... Ἀλλὰ θέλησα νὰ σὰς ρωτήσω γιὰ τὴν ἀφορμὴ τῆς μονομαχίας τοῦ ἐξαδέλφου μου.

— Ἀ! ἔκανε ὁ Ροβέρτος. Γιὰ τὴν μονομαχία του μὲ τὸν Ἰσπανὸ δούκα;

— Ναί. Γιὰ ποῖο λόγο μονομάχησε;

— Γιὰ μιὰ ἀνοησία πού εἶπε ὁ δούξ

— Ἐναντίον του;

— Ἐναντίον σας.

— Ἐναντίον μου; φώναξε ἡ Μαργαρίτα. Ὁ Στέφανος λοιπὸν χτυπήθηκε πρὸς χάριν μου;

— Ἐτσι ἔπρεπε νὰ κάνῃ, εἶπε ὁ Ροβέρτος μὲ κάποια θλίψη.

— Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε σχετικῶς.

— Ἀ! κυρία, αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ σὰς πῆ τίποτε... Μὰ σὰς τὸ λέω ἐγώ... Εἶμαι ἀνίκανος νὰ τὸ κρύψω, ἂν καὶ ζηλεύω γι' αὐτὸ πολὺ τὸ Στέφανο... Ἀ! στάθηκε πολὺ τυχερὸς καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι, καθὼς μονομαχοῦσε, θὰ συλλογιζόταν ἐμένα, ἐπρόσθεσε ὁ Ροβέρτος. Θὰ συλλογιζόταν ἐμένα, ὅσο καὶ σὰς...

Ἡ Μαργαρίτα σήκωσε τὰ μάτια της ἐπάνω του. Ἀμέσως ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του τῆς ἔκανε θαθεῖα ἐντύπωση. Ὁ Ροβέρτος φαινόταν ἀποθαρρημένος... Ὁ περιήφανος αὐτὸς ἄνθρωπος, αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸ του ἀφωπλισμένο... Αὐτὸς στὴν πραγματικότητά ἦταν ὁ νικημένος ἀπὸ τὴν μονομαχία αὐτή.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν μπόρεσε νὰ κατανικήσῃ τὴν ἐντύπωση της. Ἀλλὰ τώρα πού εἶχε μάθει ὅτι γι' αὐτὴν μονομάχησε ὁ Στέφανος, δὲν ἐνοιωθε τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς ὁποίας ἦταν ἄξιο ἓνα τέτοιο δείγμα ἔρωτος.

Αὐτὸ πού σκεφτόταν προπάντων ἦταν ἡ γενναίότητά μὲ τὴν ὁποία ὁ Ροβέρτος τῆς εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια!... Χωρὶς αὐτὸν δὲν θὰ μάθαινε τίποτα... Κ' ἡ Μαργαρίτα ἐνοιωθε μεγαλύτερο θαυμασμὸ γι' αὐτὸν πού τῆς εἶχε ἀποκαλύψει τὴν ὠραία αὐτὴ πράξι, παρὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού τὴν ἔκανε...

— Ὁ γάμος σου μὲ τὸ Στέφανο εἶνε ὁ πιὸ προσφιλέ μου πόθος, εἶπε ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ.

VII

Ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ, βλέποντας τὴν συγκινήσει πού περνοῖσε ἡ Μαργαρίτα καὶ μαντεύοντας τὴν πάλῃ ἡ ὁποία γινόταν μέσα στὴν ψυχὴ της, τῆς φανέρωσε τὴν ἄλλη μέρα ὅλη τὴν ἀλήθεια σχετικῶς μὲ τὴν μονομαχία. Ἦθελε νὰ τῆς ὑποδείξῃ ἔτσι τὸν κατήφορο πού εἶχε πάρει, δίνοντας ἀφορμὴ μὲ τὴν ἀσταθὴ συμπεριφορὰ της σὲ τόσα σχόλια.

Ἡ Μαργαρίτα ἀπέφυγε νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ ὅτι τὴν ἐλθῆκε τὴν εἶχε κιόλας μάθει ἀπὸ τὸν Ροβέρτο, ἀλλὰ τὴν ρώτησε ἀπλῶς:

— Καὶ πού τὸ ξέρετε, μητέρα;

— Θέλησαν νὰ μοῦ τὸ κρύψουν, ἀλλὰ τὸ ἔμαθα. Τὸ πρᾶγμα πειὰ εἶνε γνωστὸ σὲ ὄλους... Ἐκτίθεσαι πάρα πολὺ... Φανοῦ τέλος πάντων λογικῆ... Γιὰ τὸ συμφέρον σου, τὴν ὑπόληψί σου καὶ τὴν εὐτυχία σου, εἶνε ἀπαραίτητο ν' ἀποφασίσῃς ν' ἀναγγεῖλῃς ἀμέσως τοὺς γάμους σου μὲ τὸ Στέ-

φανο... Ἄν ἡ μονομαχία καὶ ὁ γάμος γνωστοῦν συγχρόνως, θ' ἀποφύγουμε τὸ σκάνδαλο. Ἀλλοιῶς τὰ πράγματα θὰ παρουσιαστοῦν ἐξωγκωμένα καὶ ποιὸς ξέρει ἂν ὁ φτωχὸς σου ἐξαδέλφος ἀναγκασθῇ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ καὶ πάλι τὴ ζωὴ του ὑπερασπίζοντας τὴν τιμὴ σου...

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ φόβισε τὴ Μαργαρίτα καὶ τὴ θύβησε σὲ ρεμβασμούς. Ἡ μητέρα της θέλησε τότε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας καὶ ἔσπευσε νὰ τῆς μιλήσῃ καθαρὰ ὅσο ποτέ:

— Ξέρεις, τῆς εἶπε, ὅτι ὁ γάμος σου μὲ τὸ Στέφανο εἶνε ὁ πιὸ προσφιλέ μου πόθος... Αὐτὸς δὲν θὰ σὲ χωρίσῃ καθόλου ἀπὸ μένα... Ἄν τὸν παντρευτῆς, θὰ νομίσω ὅτι παντρεύεσαι τὸ παιδί μου, ὅτι γίνεσαι δυὸ φορές κόρη μου... Ἄν θελήσῃς νὰ παντρευτῆς ἄλλον, δὲν θὰ σοῦ ἀρνηθῶ βέβαια τὴ συγκατάθεσί μου, ἀλλὰ θὰ θεωρήσω τὸ γάμο αὐτὸ ὡς τὴν δυστυχία τῶν γηρατειῶν μου... Δὲν πιστεύω παρὰ μόνο στὸν ἔρωτα τοῦ Στεφάνου... Αὐτὸς σὲ ἀγαπᾷ... Καὶ δὲν ξεγελοῦν ἐμένα καθόλου προσχεδιασμένες ἐρωτικὲς κωμωδίες. Νομίζεις πὼς εἶνε τίμιο νὰ πάρῃς πίσω τὸ λόγο πού ἔδωσες στὸ Στέφανο καὶ τὸν ὁποῖο ἐκείνος σοῦ ἐπιστρέφει ἀπὸ γενναιοφροσύνη καὶ λεπτότητα; Δὲν εἶνε λόγος, Μαργαρίτα μου, ἐπειδὴ ἐκείνος εἶνε μεγαλόψυχος, νὰ φανῆς ἐσὺ ἀχάριστη... Κάθε ἄλλη ἀπόφασί σου θὰ τὴ θεωρήσω ἀτυχῆ, τρελλῆ, ἀσυγχώρητη. Σοῦ λέω ἀκόμη ὅτι ἂν ὁ ἄλλος ξανάρθῃ ἐδῶ, ἔπειτ' ἀπὸ τὸ σκάνδαλο, τὸ ὁποῖο ὁ ἴδιος προκάλεσε γιὰ νὰ ἐπιδεικνύεται, ἂν, παρὰ τὴς συμβουλῆς μου, τὸν δεχτῆς, θὰ πάψω τότε ἐγὼ νὰ ἔρχομαι ἐδῶ... Δὲν θέλω

πειὰ νὰ τὸν ξαναἰδῶ τὸν ἄνθρωπο αὐτό... Τὸ πρόσωπό του δὲν μοῦ ἀρέσει. Τὸν βρίσκω κωμικὸ, ἀνόητο, αὐθάδη καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί τοῦ βρίσκεις συμπαθητικὸ.

— Ἐύωσε τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μου, ἀπάντησε μὲ θάρρος ἡ Μαργαρίτα.

— Ὁραία δ. καιολογία! Ὁ καθένας θὰ τὸ ἔκανε αὐτό... Ἄν ὁ Στέφανος ἦταν ἐκεῖ, θὰ ἔκανε κάτι περισσότερο...

— Μὲ τέτοιες σκέψεις, ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ κάθε ἄλλος στὴ θέσι τοῦ Στεφάνου θὰ μονομαχοῦσε... Ὁ μητέρα μου, μὴν εἶσαι παράλογη. Παραδέχομαι νὰ παντρευτῶ τὸ Στέφανο, ἂν ἐπιμένῃς καὶ

ἂν νομίζῃς πὼς ἐξασφαλίζεται ἔτσι ἡ εὐτυχία μας. Ἀλλὰ μὴ μὲ διατάσῃς νὰ διώξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου τὸ σωτήρα τοῦ παιδιοῦ μου...

Ἡ Μαργαρίτα ἔκλαιγε, λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, πρᾶγμα πού ἔκανε τὴν κ. ντ' Ἀρζάκ νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶχε προχωρήσει πάρα πολὺ.

— Θεέ μου! εἶπε. Δὲν ζητᾷ νὰ τὸν διώξῃς γιὰ πάντα... Θέλω μόνο νὰ τὸν ἀποφεύγῃς γιὰ λίγο καιρὸ γιὰ νὰ μοῦ ἀποδείξῃς ὅτι δὲν εἶν' αὐτὸς ἡ αἰτία πού σ' ἐμποδίζει νὰ γίνῃς σύζυγος τοῦ Στεφάνου, πού τὸν ἀγαπᾷς, πού μόνι σου τὸν διάλεξες. Πὼς θέλεις νὰ συγχωρήσῃς τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ὁ ὁποῖος μ' ἓνα του βλέμμα ἀνέτρεψε ὅλα τὰ σχέδιά μου γιὰ τὸ μέλλον καὶ θύβησε σὲ ἀπελπισία τὸν δυστυχισμένο Στέφανο;

— Θεέ μου! ἔκανε ἡ Μαργαρίτα.

— Ἄκουσε, κόρη μου, καὶ πίστεψε στὰ λόγια τῆς μητέρας σου. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ εἶνε ἡ καταστροφὴ σου. Μὴ τὸν ξαναἰδῆς γιὰ ἓνα μῆνα τουλάχιστον... Ἄφησε νὰ σὲ καθοδηγῶ ἐγὼ πού σὲ ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον... Καὶ θὰ δῆς σιγά-σιγά ὅτι ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἐπάνω σου θὰ ἐξαφανισθῇ, γιὰτὶ δὲν εἶνε αἰσθημα μὲ θαθεῖες ρίζες. Αὔριο θὰ γελάς κι' ἐσὺ ἡ ἴδια μαζύ του... Μήπως ζητᾷς πολλὰ ἀπὸ σένα; Κάνε πρὸς χάριν μου αὐτὴ τὴ θυσία... Ἐπὶ ἓνα μῆνα μὴ δεχτῆς τὸν κύριο αὐτό, Μαργαρίτα... Ἐτσι θὰ καθουσχάσῃς ὅλες μου τὴς ἀνησυχίες... Σὲ ἰκετεύω, σ' ἐξορκίζω, μὴ τὸ ἀρνηθῆς αὐτὸ στὴ μητέρα σου, Μαργαρίτα.

(Ἀκολουθεῖ)